

[Boligministeren.]

gøre at opføre en god og egnet familiebolig inden for grænserne. Som eksempler kan nævnes, at der er typehusfabrikanter, der opfører huse på 91 m² — når jeg nævner disse m²-tal, er det, fordi det er de gældende regler — som koster godt 62.000 kr., hvor de efter bekendtgørelsen måtte koste godt 67.000 kr., og huse på 110 m², der koster godt 69.000 kr., og som efter bekendtgørelsen måtte koste godt 74.000 kr.

Disse huse er udstyret med centralvarme, badeværelse, kar, fliser i bad og køkken, moderne elementkøkken, teaktræsvinduer, faste skabe i entré og soveværelse, og de er højisolerede. Det er huse, som har været til beboernes fulde tilfredshed, og som samtidig har ligget på et prisniveau, der var overkommeligt.

Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at selv om jeg i princippet er enig i det ønskelige i, så snart forholdene tillader det, at frigive også byggeri over disse grænser, er det jo ikke byggeri for de mere beskedne indtægter, der her er tale om. I hovedstadsområdet er det efter de nu indførte regler muligt at bygge med håndværkerudgifter på over 80.000 kr. Når hertil kommer grund og omkostninger, kommer man op på en anskaffelsessum på omkring 150.000 kr., og det vil med reglen om 10 pct. af anskaffelsessummen betyde en årlig leje på omkring 15.000 kr. Boligministeriet har i øvrigt hele tiden administreret ordningen med betydelig smidighed og givet dispensationer, hvor der forelå grunde derfor.

Som sagt er jeg enig i, at vi, så snart det skønnes forsvarligt, bør gå videre med denne afvejning. Som boligminister har jeg imidlertid den mindre taknemlige opgave at afveje det ønskelige med det mulige og det forsvarlige, og i den givne situation består afvejningen i, om man først skal lægge vægt på flere boliger eller bygge færre og også tage de dyre med. Her vil jeg gerne erindre om, at det ikke kun er et spørgsmål om arbejdskraft, men også om belastning af obligationsmarkedet. Hvis de lavere lånegrænser, som er foreslået, bliver gennemført, vil vi herigennem få en mere naturlig regulator på dette felt. Der er altså ingen uenighed mellem det ærede medlem og mig om, at reguleringen snarest bør afvikles,

men jeg mener også, at den nye bekendtgørelse er et stort skridt i den retning.

Det ærede medlem finder på et enkelt punkt ikke tempoet tilfredsstillende, men jeg tror, at alle saglige hensyn taler for, at omfanget af det byggeri, de gennemførte lempelser muliggør, ikke yderligere forøges. En fuldstændig frigivelse eller blot stærkere liberalisering end den gennemførte kunne medføre et sådant pres på arbejdsmarkedet og obligationsmarkedet, at konsekvensen kunne blive indgreb over for andet byggeri f. eks. til uddannelse, plejehjem, hospitaler o. s. v.

Vi har i boligministeriet indgående drøftet det ærede medlems synspunkt og er altså endt i, at det var sagligt rigtigst ikke i øjeblikket at gå videre.

Jeg vil i øvrigt gerne tilføje, at den vurdering, boligministeriets arbejdskraftudvalg gav udtryk for over for forslaget til bekendtgørelsen, heller ikke opfordrede mig til at gå videre på nuværende tidspunkt.

Jeg vil imidlertid gerne give tilsagn om i forbindelse med de forhandlinger, der skal finde sted om nye lånegrænser, at drøfte mulighederne for at imødekomme det ærede medlems synspunkter.

Hastrup: Jeg forstår på den højtærede boligminister, at han har lagt den tanke ind i sin nye bekendtgørelse, at den gradvis skal føre til en frigivelse af byggeriet og dermed også det byggeri, der overskrider de i bekendtgørelsen fastsatte areal- og prisgrænser.

Jeg må måske have lov til at sige, at jeg synes ikke just, at bekendtgørelsen fremmer nogen udvikling i denne retning. For hvad er situationen? Situationen er den, at man med bekendtgørelsen ikke frigiver ansøgninger indgivet i begyndelsen af 1964 vedrørende byggeri, der overskrider de af boligministeren fastsatte grænser; mens ansøgninger om boligbyggeri indgivet i slutningen af 1964 er frigivet, såfremt de opfylder disse grænser. Altså man vender op og ned på bunken, og det kan efter min mening ikke føre til, at man efterhånden sigter frem imod fuldstændig frigivelse. Det ville jo betyde, at ansøgerne om boligbyggeri vil prøve på at overholde de i bekendtgørelsen fastsatte grænser og undlade at indsende an-